

1134

886-1/10

Забелогорски дневник ~~883~~

~~883~~

РАТ ПРОТИВ
„ЗДРАВЉАКА“
У ЛЕСКОВЦУ

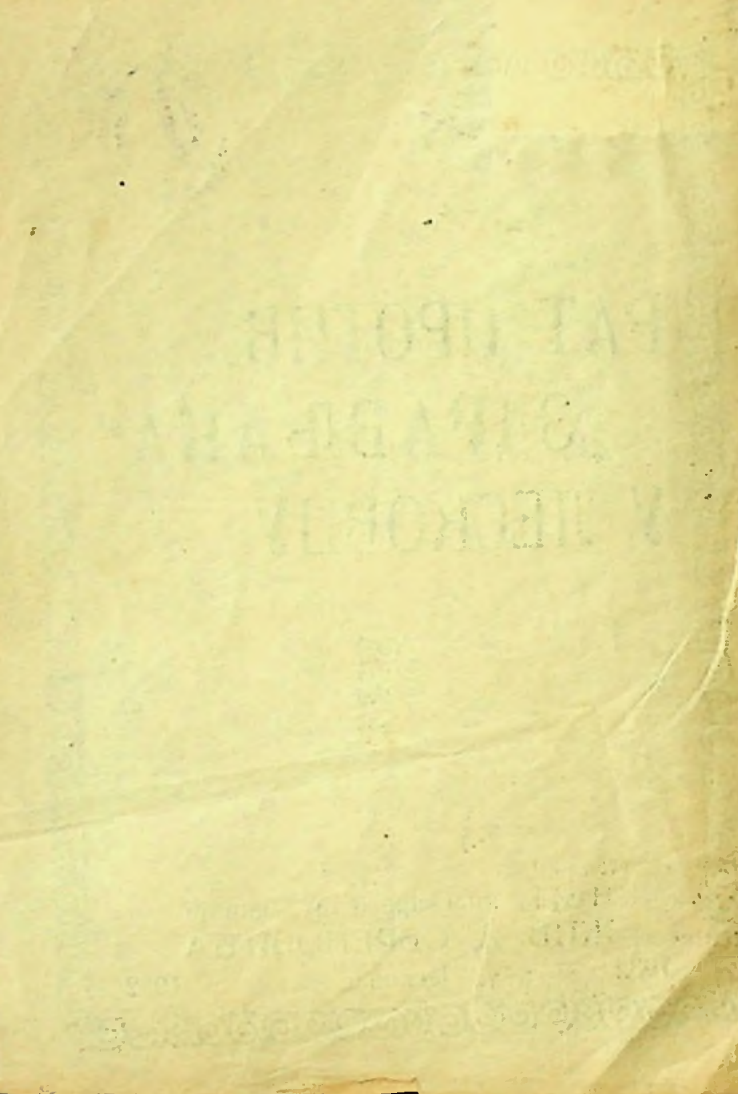

Издање књижаре и штампарије
ЖИВ. Д. ОБРЕНОВИЋА

1932

— Лесковац —

1932

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА
„РАДОЈЕ ДОМАРОВИЋ“
ЛЕСКОВАЦ

1134
886-1

РАТ ПРОТИВ
„ЗДРАВЉАКА“
У ЛЕСКОВЦУ

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

ГРАД

БР.

~~33848~~

Служба

~~886~~

— 1932 —

Штампарија Ж. Д. Обреновића

— Лесковац —

NARODNA BIBLIOTEKA
"Raduje Domjanovič"

Inv. br. ~~893~~

Сигнатура ~~886-1~~

NARODNA BIBLIOTEKA
"Raduje Domjanovič"

Inv. br. 1134

Сигнатура 886-1

РАТ ПРОТИВ „ЗВРАВЉАКА“ У ЛЕСКОВЦУ

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА
„РАДНЕ ДОКАМЕНЕ“
ЛЕСКОВАЦ

Поранио Димча Кардашлија,
У недељу прије јарког сунца,
У кафану „Костић“ на пијаци,
И засео за маленим столом,
Покривеним бијелим чаршавом,
Поручује каве и шербета,
И бигаре „вардарке“ бијеле,
Каву пије и цигару пали,
Сам је пије, сам се разговара:
„Боже мили а Боже једини,
Откако је свијет настануо,
Није гори земан настануо,
Него овај у наше вријеме.
Још су биле кризе и бургије
Није вака криза настанула,
Да се људи ни живи не чују,
Ко да их је чума поморила,
Нема оних старих „зијафета“
Ни седељки ни „лафмухабета“
Ни фруштуци ни ручкови тешки,

Нити оне вечеринке луде,
 Што се гасе вином по пет дана.
 Нема оних јунака на броју,
 Ни јунака нити мејданџија,
 Што с келнери бојак дијелише,
 И свираче на дизгин држаше,
 Што бијаху јунаци на свету
 Живоваше, па и преминуше
 И све их је мање сваког дана,
 Једно беше Миша књиговођа
 Из големе банке Лесковачке
 Знаменити јунак на свијету,
 Што три дана и три ноћи тавне
 Нити спава нити ока склопи.
 Друго беше Пржевићу Аксо,
 Треће беше Милане Ранчићу,
 Што у боју нигде не попушта,
 А четврто Ване Мезетлија
 Муштерија на тешки ђувци,
 И подварци од ђурке заплањске.
 Па што беше Сава Јабланички
 Кад он пева Лесковац се тресе,
 Сви живеше па и преминуше,
 Душа им се по рају шетала,
 Па што беше Јово капетане,
 И са њиме Будаковић Божа,
 И са њиме Вучковићу Буља,
 И са њиме Максимовић Јоца.

И ко ће их свеђер набројати,
 Што одоше куд који по свету,
 А ја остах тужан на свијету
 Сирак тужни без иће никога,
 Нит' ме стало да се коме жалим,
 Ни да кога молим ни да тужим,
 Самац дођем самац и отиднем,
 У ту пуну крчму и механу.
 Свирачи су умукнули муком,
 Оставили Лесковачки севдах,
 Па отишли негде у печалбу,
 Нама свире швабске трумбетарке
 Нема више наше севдалинке,
 „Врђај коња пишман ће да биднеш“
 И „Станика болна ми легаше.“
 Када мени све то на ум дође,
 Срце ми се на комаде цела,
 Па и све то и што не би било,
 Да ту није Миле Шећерције,
 И његова трезнога „здрављака“,
 Што призива децу голобраду,
 Па их поји хладном лимунадом.
 И залаже слатком шећерлемом,
 И од мушких прави женске главе,
 Откако се он ту посилио
 Са његовом слатком лимунадом,
 Ја изгубих дружбу и дружину,
 Немам више друга за заклетву,

А камо ли за зијадет неки,
 Изгубисмо јунаштво и славу,
 Ни за лека немамо јунака
 А камо ли бојак бити скиме,
 Нема више Краљевића Марка,
 Нема више Обилић Милоша,
 Има само жене и девојке“,
 То изрече па цигару баца,
 И затражи дивит и хартију,
 Па му седе ситну књигу писат:
 Ој богати Миле Шећерџија,
 Да ли знадеш ил се незнан правиш
 Да си мушку лецу отпадио
 Од дувана и црвена вина,
 И од меса „цкаре“ ћевабдиске
 И од пива из привредне банке
 И навео на слаткише дечје,
 На шећере и на лимунaде,
 И некакве зелене салате,
 Те немамо мушко за заклетву,
 Које једе месо а не траву!
 А не знадеш не знали те јадџи
 Да још има јунака на свету
 И на вино јаких мераклија
 Који знаду мезелуке јести,
 И са чашом сваком наздравити,
 Па те ево ја данас позивам:
 Ил с' окани твојих шећерлама

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
"РАДОЈЕ ДИМЧИЉИЈА"
ЧУВАЊА

Или мени на мејдан изиђи,
Да јуначки мејдан поделимо
У недељу, која прва дође,
Ја те чекам пред „Костић“ механом
Или другде где је теби драго“

II

Кад је Миле књигу разабрао
Велике га муке спопануле,
Мисли дуго па на једно смисли,
Он позива децу и дечаке,
Трезвењаке и младе скауте
Фузбалере и сиве соколе,
Гимназисте и све матуранте
Све текстилце и младе студенте,
Па им онда стаде беседити:
„О синови моји соколови
И јунаци под избор скупљени,
Велика ме невоља спопала
Да вас зовем и да вам се жалим
Има овде један силеџија
Што се јунак давно посилио
И ма мене јако испизмио
По имену Димча Кардашлија,
Муштерија на Хисарско вино,
Па ме зове на мејдан јуначки
Да јуначки мејдан поделимо
У недељу која прва дође,
На мене се љуто расрдио

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
"РАДОЈЕ ДИМЧИЉИЈА"
И. бр. 1134
Сигнатура 846-1
~~И. бр. 893~~
~~Сигнатура 866-1~~

Што вас појим слатком лимунадом
 Чоколадом и млечним јоргуртом
 А не дајем вина и ракије,
 Дал је право или Богу драго
 Да ја за то гинем на мејдану
 А за правду Бога јединога,
 Те зато сам данас вас позвао
 Помозите мени у невољи
 Да победим душманина клета“,

Тек што Миле у ријечи беше
 А војска се слеже као гора
 Као да је на тобошу сазва,
 Једни носе дренове штапове,
 Други носе лопте фузбалерске
 Трећи носе каменице тешке
 Милаи пуни топове џебаном:
 Буладима од лањског ратлука.
 Митраљазе пуни бомбонама,
 Лаке пушке ситном леблебијом.
 Док се сабра војска и построји
 Оно стиже недељица прва.

III

Да је коме стати на гледати
 Кад се крену та ордија цела
 И пред њоме Миле Шећерија,
 Све јунаци кршени као гора,
 Како који бољи од бољег
 Да се земља пода њима тресе,

Па се слеже пред споменик горди
 И погледа горе у знамеће;
 „Помоз боже и јуначе славни:
 Да душмана данас покоримо
 Да ти образ славни осветламо
 И јуначко име очувамо.“
 Ал' пред „Костић“ никога не беше
 Гледа Миле на четири стране
 И све му се чини неверица.
 Маши очи ка брду Хисару
 Преко реке воде Ветернице
 А оно се Димча ушанчио
 С оне стране реке Ветернице
 И топове амо окренуо
 Наспрем „Здрављак“ и „Костић“
механу

Барикаде подигао страшне
 Од бардака и „чепрња“ старих
 И балона великих и малих,
 Напуњених страшном муницијом:
 Црним вином и коњаком жутим,
 С обе стране ров је опасао
 Ђувецима са свињскијем месом.
 А одозгор пушкарнице вире
 Све од флаша и Ђурових чаша.
 Сифонима напред натру даје
 Шприцерима све сипа у очи
 Да не можеш ни погледати га,

А камо ли бојак бити с њиме.
 Што је простор широке пијаве
 Све је силна притиснула војска,
 Од зла оца и од горе мајке,
 Да се сви ми у со претворимо
 Не би Димчи ручак осолили.
 Ђуприју је целу затворио
 Бурићима и бачвама тешким.
 Да си тица па да имаш крила
 Преко ње ти жив не можеш проћи.

Кад се Миле у невољи нађе
 Тад зивика што га глас доноси:

„Авај брате Сретене Динићу
 Где су твоји чамци и галије
 Да пребродим реку Ветерницу,
 да ухватим љуту убојицу
 Што се данас тако посилио
 И на мејдан мене изазвао.

Ако ли га живог ја ухватим
 Свезаћу му руке наопако
 Носићу га у дркине врбе,
 Као жена преслицу кудељу!“

То изрече па команду даде:
 Полетеше стакла и бонбоне
 И за њима лопте фудбалерске
 И најпоследне каменице тешке.

. Кад се Димча у невољи нађе
 Он повика своје кардашлије

Побратиме и ратни другаре:
 „Где си Андро стари ратни друже
 И Сотире Каписазовићу
 Са твојием Абдул Ћерим агом.
 И ти брате Обреновић Жико
 Где је твоја кригла од по оке.
 Где си Ђуро јуначко колено
 И ти Бато узданицо верна,
 И ти Тошо посланичка дико
 И ти друже Митровићу Ђоко,
 И сви редом поносито перје
 Што вам образ браним на мејдану.
 Где си Дино ниђе те не било
 Са твојием „реизлингером“ старим,
 Зар да ти ја чувам позицију,
 И ти „Буре“, буре те однело,
 Један вагон твојих Ћевапчића
 Данас би ми победу донео.
 Где си брате Стојане Аџиски
 И сва твоја ловџиска дружина
 Да се мени у невољи нађеш?
 Где су ваше пушке муњевите
 Што три зеца одједанпут бију.
 И ти Владо и Војо Илићу
 Што ме вако остависте сама
 Да сам браним образ лесковачки
 Ево где су данас погинути,
 Погинути без зрна барута.

Бије Миле сипа ватру живу
 Ал се Димча држи на мејдану
 Не попушта ни за длаку једну.
 Борише се летњи дан до подне
 И тако би ко зна докле било
 Да се Миле јаду не досети,
 Па распали семке од печенке
 И за њима суве леблебије
 И најпосле слане кикирикe.
 Док се милом Богу не досади
 Па нареди Светоме Илији
 Да сабере по небу облаке.
 За тренут се облаци сабраше.
 Муња севну гром проломи небо,
 А за њиме плусак се тад просу,
 И кроз њега градушка ко јајце.
 Бије озго као митрољезом!

Растури се војска на све стране
 Ко у „Костић“ ко у „Плуг“ механу
 Ко у „Солун“ ко у „Здрављак“ трезни
 На бојишту не остаде нико.
 Кад се сврши небеска орија
 И утиша цумбуш и кијамет
 И престаде киша и градушка
 И разведри небо као стакло
 И изгреја сунце усијано,
 Тад из неба нешто проговара:
 „Оканте се људи лудорија

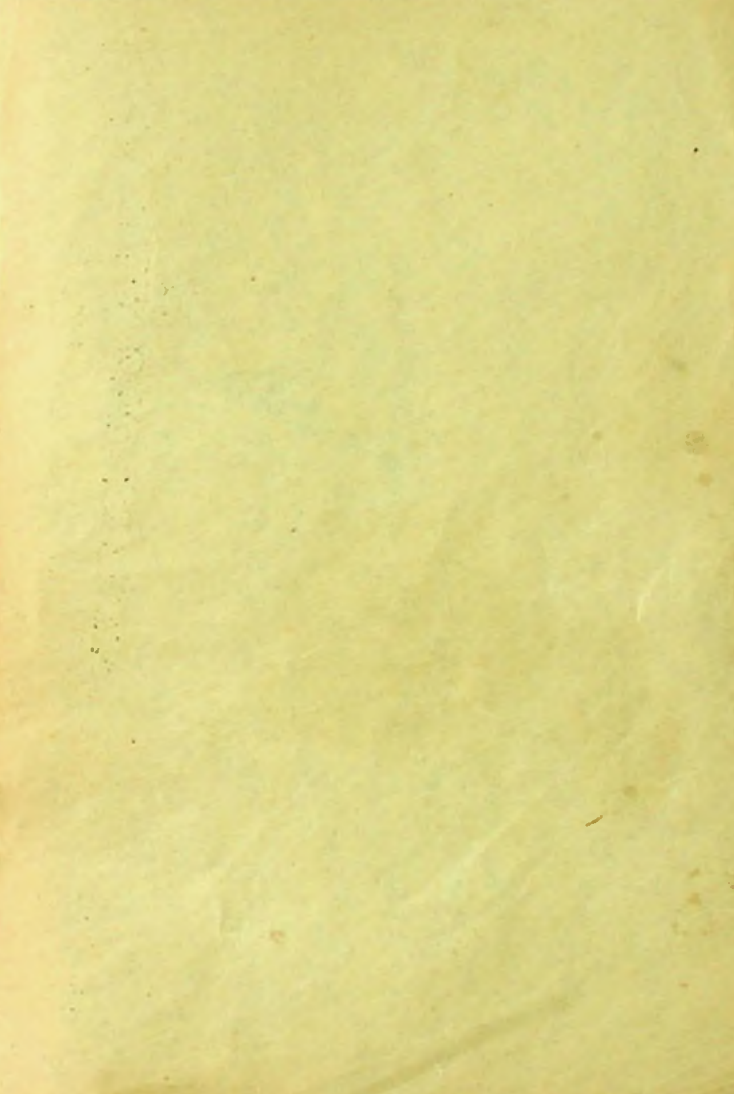
Због ракије и црвена вина.
 Док је људи биће и ракије
 И црвеног вина у сбиљу
 И слаткиша и све лимунаде.
 Што ко воли то и нека пије.
 Од ракије кућа проплакује
 А од вина темељ јој се љуља.
 И ти Миле прави лимунаду
 За гу децу узданицу младу.
 А ти Димчо још густирај вино
 Уз сушену пршуту ужичку.
 Са твојима кардашима старим,
 Што је било опет нека буде
 Негда било сад се спомињало,
 Од мен песма од бога вам здравље“.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

1868

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА
„РАДОЈЕ ДОМАЊЕВИЋ“
ДЕСКОВАЦ

[Faint, illegible handwritten text]